

València sense l'horta

Que l'ampliació de la ciutat de València es fa a costa de l'horta que l'envolta és un drama mil vegades denunciat i pràcticament mai escoltat pels responsables directes, que no són altres que els governs municipals i les empreses constructores. És també un discurs repetit que el creixement de l'urbs és imparable i que la desaparició de l'horta és el preu inevitable que s'ha de pagar pel progrés. Amb la resignació s'intenta justificar el que, molt sovint, no és més que un pur negoci immobiliari. En aquest número de la revista hem volgut encarar una de les conseqüències directes d'aquesta invasió de l'horta que, fins ara, no havia estat presa en consideració: la desaparició del Tribunal de les Aigües. Respectat i mitificat, aquest tribunal mil·lenari té jurisprudència sobre les sèquies de la vega de València; un entramat d'enginyeria hidràulica de dimensions històriques i tècniques incomparables al món, que va desaparèixer devorant pel ciment. Sense l'horta, el Tribunal no té sentit i es converteix en un element folclòric. És així de dur i de contundent, però convé parlar clar per valorar exactament el significat de les lloances que les autoritats li llancen retòricament quan el visiten per fer-se una fotografia amb la típica brusa negra.

Les sèquies han estat durant molts anys aprofitades per la ciutat de València per a fer de clavegueram i han prestat un servei que el creixement metèdric de la ciutat no donava temps a construir. L'entorn de l'horta dota també el nucli urbà d'un espai verd i substitueix, en certa mesura, la mancança crònica de jardins que pateix. L'horta, per acabar, és l'origen històric de la ciutat, de la seua manera de ser i de la seua riquesa. Però tot això no pareix importar quan es tracta de dibuixar plans urbanístics. La ciutat li ha girat l'esquena al seu origen i ara no vol més que devorar-lo.

Convé, però, analitzar amb totes les dades si el procés és realment inevitable i què volen dir els que el justifiquen amb l'excusa del progrés. En primer lloc cal tenir present que no tota la ciutat es troba envoltada d'horta i que la zona oest, camí de Madrid, és un ermàs, on el sòl no té valor ni antropològic ni econòmic. Convé també saber que el nombre d'habitants de València minva constantment des de fa alguns anys i que en el nucli urbà hi ha, segons dades municipals, més de 60.000 habitatges buits. Els constructors del projecte d'urbanització de la zona de Campanar, per exemple —operació que assolirà més de mil fanecades d'horta, també han manifestat que les cases que s'hi construiran seran segones residències o inversions financeres per a famí-

lies que vulguen tenir un valor sòlid de futur. En conjunt, doncs, amb unes necessitats reals de creixement molt menors del que semblen, València podria perfectament orientar-se cap a un altre eix i, amb mesures polítiques proteccionistes però també perfectament realistes, limitar molt la destrucció de l'horta. Seria una manera de respectar el seu origen i, probablement, l'única de mantenir la seua personalitat.

No pareix ser aquest el futur que els responsa-

bles municipals desitgen a la ciutat. Quan el número d'aquesta setmana estava a punt d'entrar en impremta, es començaven a conèixer els detalls dels pressupostos municipals que el govern del PP presenta per al 1998. Una de les novetats més destacables és l'eliminació de tota la partida pressupostària dedicada a l'oficina del Pla Verd, una iniciativa puntera a Europa per conèixer les necessitats de zones verdes de València i les mesures necessàries per assegurar la supervivència de l'entorn de l'horta. Sense diners, el futur de l'oficina és, evidentment, la desaparició. És un clar indicatiu de la sensibilitat que els polítics tenen per l'horta, i també, pel Tribunal de les Aigües, per moltes bruses negres que es col·loquen. ■

“Una de les novetats més destacables en els pressupostos municipals de València per al 1998 és la retirada de diners per a l'oficina del Pla Verd que estudiava, entre altres coses, les mesures a prendre per protegir l'horta.”